

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Vysoká škola technická a ekonomická v Českých Budějovicích**, Okružní 517/10, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č. j. MSMT-15764/2015-6, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3A 141/2015, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „navrhovatel“) podal u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) žalobu dne 23. 11. 2015, ve věci poskytnutí informace (žádost zda, a pokud ano, za jakou škodu způsobenou při výkonu veřejné moci a v jaké konkrétní výši byl Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy Ing. Bc. M. K., CSc. odškodněn v době od 1. ledna 2009 do dne 23. března 2015, a přiznalo-li ministerstvo náhradu škody, žádost i o poskytnutí stran poškozeného anonymizované kopie náhradu škody přiznávajícího rozhodnutí).

Návrhem ze dne 26. 4. 2016, který byl Nejvyššímu správnímu soudu postoupen městským soudem dne 29. 4. 2016, se navrhovatel domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále „zákon o soudech a soudcích“).

Navrhovatel v návrhu poukazuje na to, že přesto, že je věc připravena k rozhodnutí, nastávají průtahy v řízení před soudem, soud nejedná tak, aby došlo k bezodkladnému rozsouzení ve věci. Nepřiměřená délka nečinnosti soudu znamená pro navrhovatele újmu; předmětem sporu je poskytnutí informace, navrhovatel má za to, že jsou dány důvody pro přednostní vyřízení věci; poskytnutí požadované informace má určit procesní taktiku navrhovatele v řízení vedeném u Okresního soudu v Českých Budějovicích, které navíc sám nevyvolal (ve věci je veden právní spor mezi navrhovatelem a odvolaným rektorem o zaplacení ušlého výdělku více než 2 mil Kč). Navrhovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil městskému soudu nařídit jednání nejpozději do 31. 5. 2016.

K návrhu se v souladu s § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích vyjádřila předsedkyně senátu, který ve věci rozhoduje, s tím, že byly soudem již učiněny veškeré potřebné procesní úkony a věc je způsobilá k rozhodnutí; uvedla, že podle informačního systému soudu bylo ke dni 26. 4. 2016 ve 3. soudním oddělení neskončených 251 věcí starších, než je věc navrhovatele. Rovněž poukázala na pravidlo vyřizování věcí obsažené v § 56 odst. 1 soudního řádu správního, přitom konstatovala, že v případě navrhovatele se nejedná ani o věc, na kterou by dopadal přednostní režim; ze spisu ani takové žádné důvody nevyplývají a navrhovatel je ani nikdy netvrdil.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu městského soudu ověřil uváděné skutečnosti, a dospěl k závěru, že návrh není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že sice městský soud po dobu několika měsíců žádné přípravné procesní úkony již nečiní, avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není sám o sobě známkou průtahů v řízení. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

Jak již zdejší soud několikrát ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Uvedená kritéria nicméně nic nemění na tom, že podle § 56 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly. Podle citovaného ustanovení soud projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná. Navrhovatel skutečnosti svědčící pro naléhavost a zásadní význam

předmětu řízení nezmiňuje ani v žalobě, ale ani v následné duplice k vyjádření žalovaného ze dne 18. 1. 2016. Rovněž ze spisu městského soudu nevyplývá, že by navrhovatel v souvislosti s vedeným řízením u okresního soudu, na které poukazuje, např. požadoval informace o stavu řízení, tvrdí-li, že posouzení věci městským soudem je zásadní právě pro civilní řízení.

Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup navrhovatele i městského soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru o neoprávněnosti podaného návrhu, neboť dobu, po kterou se navrhovatel dosud nedostalo rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat již za nepřiměřenou. Zdejší soud však považuje za vhodné připomenout, že již několikrát uvedl, že jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců soudu a jeho personální či materiální vybavení. K uvedenému tedy zásadně nemůže přihlížet při svých úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný. Délku řízení nelze tudíž neustále ospravedlňovat bez dalšího odkazem na zákonná pravidla vyřizování věcí a počtem dosud nevyřízených předcházejících věcí. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že ani odkazy na pořadí vyřizovaných věcí zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že *„přítahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době“* (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další).

Nejvyšší správní soud, vycházejíc ze své konstantní judikatury, přihlédl zejména k tomu, že na věc navrhovatele nedopadá režim § 56 s. ř. s., a dále ke skutečnosti, že doba, po kterou se navrhovatel dosud nedostalo rozhodnutí, nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod. Návrh na určení lhůty neshledal proto důvodný.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu